

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 1/2021
04.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић Дичић председника већа, Радослава Петровића, Драгана Аћимовића, Дубравке Дамјановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Митића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К По1 25/18 од 11.07.2019. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 29/19 од 02.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.02.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Митића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду, Посебно одељење К По1 25/18 од 11.07.2019. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 29/19 од 02.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење К По1 25/18 од 11.07.2019. године окривљени АА оглашен је кривим због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика па је осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 3 месеца у коју му се урачунава време од 29.10.2008. године до 01.11.2008. године, када је био лишен слободе.

Истом пресудом, на основу члана 91. и 92. Кривичног законика од окривљеног се одузима имовинска корист прибављена кривичним делом у износу од 416.495,12 динара, коју је дужан да плати суду у року од 30 дана, од дана правноснажности пресуде, а на основу члана 262. став 1. и 2. ЗКП, окривљени је обавезан да суду накнади трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини бити одлучено посебним решењем, те је

окривљени обавезан да на име судског паушала суду плати износ од 40.000,00 динара, у року од 30 дана, од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж1 По1 29/19 од 02.10.2020. године, усвајањем жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Митића, а поводом жалбе окривљеног АА, по службеној дужности, у смислу одредбе члана 451. став 2. тачка 1) ЗКП, преиначена је првостепена пресуда, само у делу одлуке о кривичној санкцији, па је окривљени АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 33. и 61. Кривичног законика, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и 6 месеци, у коју му се урачунава време за које је био лишен слободе, у периоду од 29.10.2008. године до 01.11.2008. године, док су, жалба браниоца окривљеног, адвоката Зорана Митића, у преосталом делу, као и жалбе окривљеног АА и Тужиоца за организовани криминал, одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Митић, због повреде закона из члана 91., 92., 234. и 237. Кривичног законика и члана 438. став 2., 439., 440. и 541. Законика о кривичном поступку и повреде члана 21. став 2., 32. став 1. и 36. став 1. Устава Републике Србије, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи другостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе и одлучи да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда или да исту укине и предмет врати другостепеном суду на поновно одлучивање. Предложио је да буде обавештен о седници већа, како би истој присуствовао.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног се у поднетом захтеву за заштиту законитости, између осталог, позива на одредбу члана 439. ЗКП, при чему из образложења захтева произилази да се ради о тачки 2) наведене законске одредбе. Наиме, бранилац суштински истиче да су радње окривљеног, за које је оглашен кривим правноснажном пресудом, погрешно правно квалификоване као кривично дело из члана 234. став 3. Кривичног законика, те да, имајући пре свега у виду висину прибављене имовинске користи утврђене у изреци правноснажне пресуде, у конкретном случају може бити речи само о кривичном делу из става 1. наведеног члана или о кривичном делу из члана 227. став 1. Кривичног законика, за која је према наводима захтева, наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења,

чиме бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Наиме, ови наводи садржани у захтеву за заштиту законитости, били су предмет разматрања другостепеног већа Апелационог суда у Београду, које је поступало по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Београду, Посебно одељење К По1 25/18 од 11.07.2019. године. Другостепено веће Апелационог суда у Београду је ове наводе оценило неоснованим и о томе на страни 3. у ставу трећем и четвртм и на страни 4. у првом и другом ставу пресуде Кж1 По1 29/19 од 02.10.2020. године изнело јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Имајући у виду да и Врховни касациони суд прихвата разлоге нижестепног суда да се у конкретном случају ради о продуженом кривичном делу злоупотреба положаја одговорног лица у саизвршилаштву из члана 234. став 3. Кривичног законика, за које није наступила ни релативна ни апсолутна застарелост кривичног гоњења, а не о кривичном делу из члана 234. став 1. или 227. став 1. Кривичног законика, како то истиче бранилац у поднетом захтеву, то наводи браниоца којима се указује да је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења, нису основани.

Надаље, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења захтева истиче одредбу члана 438. став 2. ЗКП, при чему из образложења захтева произилази да се ради о тачки 2) наведене законске одредбе, обзиром да бранилац изнетим наводима захтева, у већем делу, оспорава образложења односно разлоге нижестепених пресуда, чиме по оцени Врховног касационог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, наводима захтева, којима истиче да током целог поступка окривљеном није било омогућено да поступак прати на матерњем језику, по оцени Врховног касационог суда, бранилац окривљеног указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП.

Осталим наводима захтева, бранилац оспорава чињенично стање утврђено правноснажним пресудама и оцену изведених доказа, што представља повреду члана 440. ЗКП, коју бранилац истиче као разлог подношења захтева.

Међутим, Врховни касациони суд се у оцену ових навода није упуштао, јер битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 5) и став 2. тачка 2) ЗКП, као ни повреда члана 440. ЗКП, те чланова 91., 92., 234. и 237. Кривичног законика и члана 541. ЗКП, које су истакнуте као разлог подношења захтева, а у које се овај суд, такође није упуштао, не представљају законом дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, у смислу члана 485. став 4. ЗКП.

Врховни касациони суд се није упуштао ни у оцену истакнутих повреда чланова 21. став 2., 32. став 1. и 36. став 1. Устава Републике Србије, јер ове повреде морају бити утврђене одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права и која сходно одредби члана 484. ЗКП, треба да буде достављена уз захтев за заштиту законитости, што у конкретном случају није учињено.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић Дичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић